

Quaresma - Segon diumenge

[Gn 12,1-4a](#)

[2 tm 1,8b-10](#)

[Mt 17,1-9](#)

TRANS-FIGURA: Besar la terra

A un costat Elies; a l'altre, Moisès. I en el centre, la figura per excel·lència: Crist, la nostra Pasqua, el camí de la renovació, de l'Home Nou, del Servent Just i del triomf de l'amor. Tríptic que preveu la cultura de la Pasqua a la qual es camina com a comunitat cristiana. No com a una simple pràctica anual religiosa, sinó com a una profunda experiència de trans-formació, de conversió personal. Ja ho deia el poeta alemany Rainer Maria Rilke: "*Du musst dein Leben ändern*", "Tu has de canviar la teva vida". És la *trans*-figuració. I si hi ha una imatge avui que ens il·lumina, hi ha també una petita paraula: *Trans*-. Un prefix que sovint utilitzem: transportar, transformar, transfigurar, transmetre..., és a dir, que atravesa i no deixa res per ser figurat. No hi ha res que no sigui format a "imatge i semblança seva"(cf. Gn 1, 27). *Trans*-, que atravesa en camí, en procés, en moviment sense deixar res al marge. El centre és Crist. Ell n'és el centre de les nostres vides. I el trobem abraçat per: a. Elies, el profeta de la brisa del silenci. No serà en les sorolloses tempestes ni en el foc grandiloqüent, sinó més aviat en la senzillesa del silenci. b. Moisès, el descalçat davant Déu (cf. Ex 3, 1), el col.laborador de l'alliberament de les opressions i del Decàleg. És co-inspirador de l'Aliança: estimar Déu sobre totes les coses, no dir mentides, no robar, no desitjar els béns dels altres... Tot un codi d'antuvi amb una actualitat impressionant per a nosaltres, per als nostres oficis i professions i, en general, per a la nostra vida. Crist és abraçat per Elies i Moisès, el silenci del profeta i el descalçat de l'Aliança. Aquesta experiència íntima atravesa els deixebles ajaguts a terra, els d'ahir, els d'avui i els de demà. És l'experiència íntima de sentir-se atravesats a la terra per Crist. Ell besa la terra. A Lourdes, quan Maria es troba amb Bernardette, en un dels seus missatges, la convida a besar la terra. És una invitació forta. Aquella de renovar el rostre de la terra començant amb amor. N'és el punt de partença. De la terra venen el mal, les injustícies i les teranyines opaques i de la terra ve la renovació. Besar la terra és besar els homes fets de fang, per agenollar-se davant els homes (cf. Jn 13, 1ss) pecadors amb misericòrdia. El bes és la mostra de la relació, de pregària amb la creació sencera i sincera, de respecte per la terra. La terra no és la llunyania de Déu, sinó recorda aquell "jardí" on l'Home i Déu passejaven sense vergonya, aquell "hort" de la Resurrecció, el dia de Pasqua, on els deixebles troben la vida i la vida en abundància. De la terra eixuta i seca caminem i treballem per la terra Esposa, estimada (cf. Ez 36; 37). La terra donada on l'Esperit fa canviar i pot canviar allò inimaginable per nosaltres. Avui hi ha una intimitat. Intimitat per adentrar-nos i per deixar-nos atravesar com la llança que atravesa el costat d'Aquell que va a la Creu fidel i d'on sorgeix tota vida nova perquè *la glòria de Déu és l'home vivent* (Ireneu de Lió) i aquesta glòria és pur amor, real i despulat de tot barroquisme per ser significat autèntic: donar vida i vida en abundància. *Trans*-figura, travessats pel Crist: perfil humil, cercador de la voluntat del Pare, segell de la nova i eterna Aliança, desposats amb Ell i per la terra on vivim.